

της **Μαρία Μπικάκη**

Πέρασαν 3 χρόνια από το δημοψήφισμα στις 5/7/2015 με το συντριπτικό 61,2% στο ΟΧΙ για τα μέτρα που απαιτούσε η Ε.Ε., το Δ.Ν.Τ. και η Ε.Κ.Τ., αποτέλεσμα που δεν εμπόδισε, όμως, τα 3 επόμενα χρόνια να είναι χρόνια μνημονιακής βαρβαρότητας και υποθήκευσης του μέλλοντος μας. Ένα δημοψήφισμα που αποκάλυψε πολλά και που συνεχίζει να είναι σημείο αναφοράς σε πολιτικές αντιπαραθέσεις. Ένα δημοψήφισμα που το αποτέλεσμα του όχι μόνο δεν έγινε σεβαστό από την κυβέρνηση, αλλά και την προκήρυξη του πρόσφατα αποποιήθηκε ο Τσίπρας, όταν ρωτήθηκε από τη γερμανική εφημερίδα Die Welt για το αν ήταν λάθος που έγινε, με την απάντησή του «Εκ των υστέρων και με τη γνώση που έχουμε τώρα μπορούμε φυσικά να αξιολογήσουμε διαφορετικά τα πράγματα».

Για το χαρακτήρα και τη σημασία του δημοψηφίσματος το NAP εκτίμησε: «Σταθμό αποτέλεσε το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015, το οποίο προκήρυξε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, όχι για να αντισταθεί στο Μνημόνιο της ΕΕ, αλλά για να εκτονώσει, να διαχειριστεί και τελικά υποτάξει τη λαϊκή δυναμική. Παρ’ όλα αυτά, αντικειμενικά το δημοψήφισμα συμπύκνωσε την ταξική αντιπαράθεση, πολώνοντας από τη μια μεριά όλες τις δυνάμεις του αστικού στρατοπέδου στο «Ναι» (όλα τα αστικά κόμματα, τα ΜΜΕ, τις εργοδοτικές οργανώσεις, τα επιμελητήρια, τους εργοδότες, τη ΓΣΕΕ και τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό), μαζί με τους εκπροσώπους της ΕΕ, των ΗΠΑ κ.λπ. και από την άλλη την εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα στο «Όχι». Η επικράτηση του «Όχι» με το εντυπωσιακό 61,2%, παρά τις κλειστές τράπεζες, τις απειλές, την τρομοκρατία για έξοδο από ευρώ και ΕΕ, έδειξε τις δυνατότητες του λαού να ξεπερνά διλήμματα και να επιλέγει ρήξεις. Κατέρριψε την προπαγάνδα (και του ΣΥΡΙΖΑ) πως «ο λαός δεν θέλει, γι’ αυτό δεν μπορούμε». **Από την άλλη ανέδειξε τη μεγάλη αλήθεια πως η ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής απαιτεί οργανωμένο και συνειδητοποιημένο λαό, πως δεν γίνεται κυρίως με τα ψηφοδέλτια, αλλά απαιτείται κίνημα ανατροπής.**» (Θέσεις της Π.Ε. για το 4ο συνέδριο/Δεκέμβρης 2017). Σωστή ή λάθος ήταν αυτή η εκτίμηση; Ας πάρουμε

τα γεγονότα με τη σειρά.

Ποια ήταν η γραμμή του NAP στο δημοψήφισμα, πριν και μετά από αυτό; Ποιες άλλες προτάσεις κατατέθηκαν και δοκιμάστηκαν και ποια ήταν τα αποτελέσματα;

Το δημοψήφισμα του 2015 προκηρύχτηκε από τον Τσίπρα τα ξημερώματα του Σαββάτου 27/6 για την επόμενη Κυριακή 5/7, δηλαδή για μετά από 8 μέρες, με το ερώτημα να αφορά την αποδοχή των προτάσεων των δανειστών. Τρεις μέρες μετά ο ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε ότι θα στηρίξει το ΟΧΙ. Το ΚΚΕ αποφάσισε να ψηφίζει άκυρο (έριχνε στην κάλπη το δικό του ψηφοδέλτιο). Το Μ-Α ΚΚΕ και το ΚΚΕ (μ-λ) επέλεξαν την αποχή.

Η Π.Ε. του NAP με έκτακτη συνεδρίαση στις 28/6 κατέληξε με ομόφωνη απόφαση να δώσει τη μάχη για την επικράτηση του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα και εκτίμησε: «Ένα αποφασιστικό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα με ισχυρή την παρουσία του εργατικού – λαϊκού – νεολαιίστικου ανατρεπτικού ΟΧΙ θα δημιουργήσει δυνατότητες για ένα πολιτικό ενωτικό λαϊκό κίνημα ρήξης και ανατροπής της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης, που θα δίνει νικηφόρα τις μάχες ζωής και αξιοπρέπειας και θα θέσει πρακτικά το ζήτημα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης καπιταλιστικής επίθεσης... Αντικειμενικά ένα μαζικό, αποφασιστικό «όχι» δεν οριοθετείται σε όχι μόνο στις προτάσεις των δανειστών, όπως θέλει να το περιορίσει η κυβέρνηση, αλλά θέτει σε αμφισβήτηση το «μονόδρομο» Ε.Ε. και ευρώ και της πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας του κεφαλαίου. Από αυτή τη σκοπιά και με αυτή την προοπτική αξιοποιούμε τη διαδικασία του δημοψηφίσματος, στρατευόμαστε στη μάχη του ΟΧΙ για να χρωματιστεί το αποτέλεσμα με το ανατρεπτικό εργατικό, αντιΕΕ, ανυπότακτο αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό και να εκφράσει τα ταξικά συμφέροντα και τις διαθέσεις της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των φτωχών καταπιεσμένων που οργίζονται με την φτωχοποίηση, την αντεργατική λαίλαπα και την επίθεση Ε.Ε., ΔΝΤ, και αναζητούν άλλο δρόμο κόντρα στα συμφέροντα του κεφαλαίου.»

Επιδιώξαμε να ανιχνεύσουμε τους λόγους της προκήρυξής του, διατυπώνοντας τις εξής σκέψεις: «Στο ερώτημα γιατί η κυβέρνηση προχώρησε στην κίνηση του δημοψηφίσματος απαιτείται μια εκτίμηση με πιο διεξοδική συζήτηση, αλλά μια πρώτη απάντηση είναι ότι οφείλεται σε πολλαπλούς λόγους : α) ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούσε να χειριστεί πολιτικά και να περάσει στον λαό και στον δικό του κόσμο την όποια συμφωνία, γιατί παρότι τα δύο σχέδια συμφωνίας έφτασαν πολύ κοντά, ΕΕ – ΔΝΤ – ΕΚΤ αρνήθηκαν να παραχωρήσουν έστω μια δήλωση για αναδιάρθρωση του χρέους, να δώσουν μια ανάσα ρευστότητας με κάποιο ύψος χρηματοδότησης και μια διαδικασία δόσεων που θα διευκόλυνε την κυβέρνηση να περάσει τη συμφωνία β) δεν ικανοποιούνται διεκδικήσεις σημαντικών τμημάτων της

αστικής τάξης, αντίθετα υπήρχαν μέτρα που την δυσκολεύουν (π.χ. ΦΠΑ στον τουρισμό) γ) και, βεβαίως, το σπουδαιότερο, διότι επέδρασε η πίεση του λαϊκού παράγοντα ευρύτερα, αλλά και η μεγάλη αντίδραση στην βάση και στο κόμμα ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και των ΑΝΕΛ, που θα τους προκαλούσε βαθύ τραύμα. Από προηγούμενες αποφάσεις μας εκτιμούσαμε ότι η πορεία προς τη συμφωνία δεν θα είναι ευθύγραμμη, ότι θα υπάρξουν επεισόδια κλπ. ...Μετά την προκήρυξη του δημοψηφίσματος η κυβέρνηση το εντάσσει στη λογική της συνέχισης των διαπραγματεύσεων για την επίτευξη ενός «αξιοπρεπούς συμβιβασμού», εντός του «κοινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος», του οποίου η Ελλάδα αποτελεί «αναπόσπαστο κομμάτι» όπως δηλώνει. Επίσης, από την αρχή ξεκαθάρισε πως είναι έτοιμη να ακυρώσει το δημοψήφισμα ή να δώσει κατεύθυνση για ΝΑΙ εάν λάβει από την τρόικα μια θετική γι' αυτήν πρόταση. Η κυβέρνηση αποβλέπει σε ένα ΝΑΙ στη δική της πρόταση-συμφωνία, στις 47 και βάλει μνημονιακές σελίδες αντιλαϊκής πολιτικής που κατέθεσε και προτείνει.»

Με αυτή την επιλογή πήγαμε στη μάχη του δημοψηφίσματος, χωρίς αμφισβητήσεις και στις επόμενες λίγες μέρες δόθηκε η μάχη από τις δυνάμεις του ΝΑΡ και μέσα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με προσπάθειες ενημέρωσης και κινητοποίησης του κόσμου, περίπτερα, εξορμήσεις, μοίρασμα υλικού, συζητήσεις.

Επιβεβαιωθήκαμε για τις προθέσεις και τον προσανατολισμό της κυβέρνησης να αξιοποιήσει το δημοψήφισμα ως διαπραγματευτικό χαρτί. Αλλά, δεν προβλέψαμε, όπως και κανένας άλλος, το ακαριαίο πραξικόπημα κατάφωρης περιφρόνησης της λαϊκής ετυμηγορίας από το ίδιο κιόλας βράδυ.

Αμέσως, μετά το αποτέλεσμα του 61,2% υπέρ του ΟΧΙ, η κυβέρνηση ενήργησε όχι μόνο σαν να περίμενε να επικρατήσει το ΝΑΙ για να διευκολυνθεί για την προαποφασισμένη σύμπλευση με τις απαιτήσεις ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ, αλλά και σαν πράγματι να επικράτησε το ΝΑΙ. Ο Τσίπρας, ως πρωθυπουργός και πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, προχώρησε σε συνάντηση με τους πολιτικούς αρχηγούς των κομμάτων ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, ΑΝΕΛ, ΚΚΕ, η οποία κατέληξε σε κοινό ανακοινωθέν με τα κόμματα που στήριξαν το ΝΑΙ (δηλαδή εκτός ΚΚΕ) και στην υπογραφή ενός ακόμα μνημονίου με τους ίδιους όρους που ήθελαν οι δανειστές και με συναίνεση από το στρατόπεδο του ΝΑΙ.

Η ενέργεια αυτή αποτέλεσε βίαιη καταπάτηση της λαϊκής εντολής, προκαλώντας σοκ στα λαϊκά στρώματα, ανατροφοδότησε την απογοήτευση, την αντίληψη του δεν γίνεται τίποτα, του δεν υπάρχει άλλος δρόμος έξω από Ε.Ε., του όλοι τα ίδια είναι. Περιφρόνησε και καταπάτησε βίαια τις ελπίδες, αλλά και κατέδειξε την αυταπάτη ότι μέσα και μόνο από διαδικασίες δημοψηφισμάτων-καλπών μπορεί να υπάρξει ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής.

Οι εξελίξεις άμεσα και τα επόμενα τρία χρόνια έδωσαν αέρα στα πανιά των αστικού στρατόπεδου που διακήρυττε ότι η επιλογή του Ναι ήταν η μόνη ασφαλής επιλογή για τη χώρα, αλλά η συνέχιση και ένταση της μνημονιακής βαρβαρότητας, δεν τους δικαίωσε. Και βέβαια κατέδειξαν ότι δεν δικαιώθηκε ούτε η επιλογή της κυβέρνησης και όσων επιφανειακά και πρόσκαιρα στήριξαν το ΟΧΙ αλλά τελικά συντάχτηκαν και εφάρμοσαν τη γραμμή του Ναι. Δεν δικαιώθηκε, όπως φάνηκε στη συνέχεια, ούτε η γραμμή όσων διάλεξαν να μην εμπλακούν στη μάχη του δημοψηφίσματος ως να μην τους αφορά η πολιτική επίδρασή του στις συνειδήσεις και στο πολιτικό γίγνεσθαι. Δεν δικαιώθηκαν ούτε όσοι πίστευαν ότι η απαλλαγή από την αντιλαϊκή πολιτική ήταν μια εύκολη υπόθεση και αναπαρήγαγαν αυτή την αντίληψη.

Γιατί, όμως, η διάψευση δεν έβγαλε τον κόσμο στους δρόμους και δεν μετατράπηκε αυτόματα σε κίνημα ρήξης και ανατροπής; Θα μπορούσε και ποιες ήταν οι προϋποθέσεις;

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσαν τη μάχη του δημοψηφίσματος, όχι χωρίς αδυναμίες, αλλά με δύναμη, αισιοδοξία, απαιτητικότητα για εμφάνιση και για σχέδιο την επόμενη μέρα. Αλλά, παρά τις προσπάθειες από τη μεριά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να καταδείξει πριν και μετά το δημοψήφισμα την ανάγκη προβολής του πολλαπλού ΟΧΙ, του ΟΧΙ μέχρι τέλους, δεν μπορέσαμε να εμποδίσουμε τη δημιουργία φρούδων ελπίδων, που πρόσβλεπαν ξανά στο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε να προλάβουμε να θωρακίσουμε για την επερχόμενη απογοήτευση από τη νέα διάψευση.

Δεν κατανοήθηκε ακόμα και από αντικαπιταλιστικές δυνάμεις ότι «Ο ΣΥΡΙΖΑ εντάσσει το δημοψήφισμα στη λογική της συνέχισης των διαπραγματεύσεων για την επίτευξη ενός «αξιοπρεπούς συμβιβασμού», εντός του «κοινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος», του οποίου η Ελλάδα αποτελεί «αναπόσπαστο κομμάτι». Υπήρχαν δυνάμεις και τάσεις που πρόσβλεπαν ακόμα και εκείνη την περίοδο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρωτοστατήσει σε μια ανατροπή και καλούσαν να πέσουν οι τόνοι της κριτικής απέναντί του, να βρεθούμε μαζί στη συγκέντρωσή του στο Σύνταγμα, υποβάθμιζαν την αξία και σημασία της προβολής του τριπλού ΟΧΙ. Κατέτρεχε ως βαρίδι η διαχειριστική ρεφορμιστική αντίληψη, γεγονός που επέδρασε καθοριστικά και στις εξελίξεις.

Και όπως εκτιμήσαμε στις θέσεις για το 4ο συνέδριο «Με βάση την ηγεμονία που είχε κατακτήσει ο ΣΥΡΙΖΑ μπόρεσε από την αρχή της διακυβέρνησής του να κάνει τη «μετάβαση» από τη αντιμνημονιακή φλυαρία στην αστική διαχείριση, στην ηγεμονία στη διαδικασία του δημοψηφίσματος και στην ανατροπή του «Όχι» και την υπογραφή του 3ου Μνημονίου, χωρίς το ανάλογο κόστος. Απ' αυτή την άποψη, πέρα από άλλες αδυναμίες και ανεπάρκειες που υπήρξαν στην αντικαπιταλιστική Αριστερά στη βδομαδιάτικη μάχη του δημοψηφίσματος, ο

καθοριστικός παράγοντας που συνέβαλε στο να περάσει το κυβερνητικό και κοινοβουλευτικό πραξικόπημα μετατροπής του «Όχι» σε «Ναι», με πολύ μικρές αντιδράσεις, ήταν η βασική αυτή υστέρηση στην πολιτική εκτίμηση για το ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ σε ευρύτερα λαϊκά στρώματα αλλά και σε τμήματα της μαχόμενης, ακόμα και της αντικαπιταλιστικής, Αριστεράς. Δεν υπήρξε η κατάλληλη πολιτική και οργανωτική προετοιμασία για να εκδηλωθεί η αντίσταση του λαού.»

Παρά το ότι η συλλογική εμπειρία καταδεικνύει ότι η ανατροπή δεν κρίνεται στις κάλπες, ούτε σε μια και μόνο μάχη, με αφορμή το δημοψήφισμα και για το δημοψήφισμα για μια ακόμα φορά οι ελπίδες ενός δυναμικού ακούμπησαν σε ανατροπή μέσα από τις κάλπες. Επαναλήφθηκε η διακύμανση των λαϊκών διαθέσεων και αναδείχτηκαν οι γενικότεροι και πολυσύνθετοι παράγοντες που επιδρούν στις διεργασίες διαμόρφωσης της συνείδησης, όπως έγινε και με τα όσα ακολούθησαν το κίνημα των πλατειών, που παρά τη μαζικότητα και τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις δεν έφερε ανατροπή των μνημονιακών μέτρων, η ελπίδα περιορίστηκε στην επιστροφή στις προμνημονιακές συνθήκες ζωής, ακούμπησε στην προοπτική κυβερνητικής αλλαγής και συνοδεύτηκε από αγωνιστική ύφεση εν αναμονή των εκλογών και από συρρίκνωση των κινηματικών συλλογικοτήτων.

Και τις ευθύνες για αυτές τις αδυναμίες και την κατάσταση ακόμα δεν τις έχουν αναγνωρίσει και αναλάβει οι δυνάμεις που τις είχαν, αντίθετα συνεχίζουν στο ίδιο μοτίβο την αναπαραγωγή αυτής της πολιτικής.

Ποια ήταν η γραμμή του ΝΑΡ μετά από το δημοψήφισμα και την καταπάτηση της λαϊκής θέλησης;

Με απόφαση της Π.Ε. στις 11/7/2015 προκρίναμε «την ανάπτυξη ενός μαζικού εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος με στόχο να μην υπογραφεί η συμφωνία, να υπάρξει ρήξη με την ΕΕ και το ΔΝΤ, να καταδικαστεί το κυβερνητικό πραξικόπημα και η κυβερνητική πολιτική της «εθνικής συναίνεσης» συνολικά. Αντιτάσσουμε την πολιτική της αγωνιστικής λαϊκής ενότητας των εργατών, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου και του άνοιγμα ενός άλλου δρόμου στην ελληνική κοινωνία. ...Ιδιαίτερη σημασία για το επόμενο διάστημα έχει η ανάληψη πρωτοβουλιών για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, μετά και την κατακραυγή που δημιούργησε το εξευτελιστικό “ναι” της ΓΣΕΕ. Συμβάλλουμε στο συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων και κάθε αγωνιστικής δύναμης για τη συγκρότηση κέντρου αγώνα ενάντια στο νέο μνημόνιο και τα αντεργατικά αντιλαϊκά μέτρα. Προωθούμε τη δημιουργία επιτροπών αγώνα για να νικήσει το εργατικό ΟΧΙ στους χώρους

δουλειάς. Ταυτόχρονα πρέπει να προωθηθεί η συσπείρωση δυνάμεων που θέλουν να συμβάλλουν σε ένα νέο ταξικό εργατικό κίνημα.... Καλούμε τους εργαζόμενους και την νεολαία να οργανώσουν πλατιές λαϊκές πρωτοβουλίες / λαϊκές συνελεύσεις του «Όχι της ρήξης», του «Όχι μέχρι το τέλος», μέχρι τη νίκη! Στις πρωτοβουλίες αυτές του μαζικού κινήματος με πολιτικό προσανατολισμό, επιδιώκουμε να συμβάλλουν όλες οι δυνάμεις που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τοποθετούνται υπέρ του ΟΧΙ μέχρι τέλους, δηλαδή υπέρ του ΟΧΙ σε κάθε μνημόνιο, στην ΕΕ και την επίθεση του κεφαλαίου. Επιδιώκουμε πλατιά συσπείρωση κόσμου και συμμετοχή των δυνάμεων του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ που διαφωνούν έμπρακτα. ... Στηρίζουμε την πρωτοβουλία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για πολιτικό συντονισμό των δυνάμεων που συσπειρώθηκαν στην μάχη του “τριπλού ΟΧΙ”, που μπορεί να αποτελέσει μια πρώτη κίνηση για τη συσπείρωση του πολιτικού κινήματος και της Αριστεράς του ΟΧΙ. Απαιτείται ανοιχτό κάλεσμα προς τις δυνάμεις που κινούνται σε γραμμή ρήξης / ανατροπής και αποδεσμεύονται από ΣΥΡΙΖΑ / ΚΚΕ με τελική επιδίωξη να υπάρξει συσπείρωση των πλατύτερων δυνάμεων σε λογική πολιτικής συνεργασίας, πάνω στην βάση του αναγκαίου προγράμματος για την περίοδο.»

Σε αυτή τη βάση το επόμενο χρονικό διάστημα **πάρθηκαν πρωτοβουλίες και συγκροτήθηκαν τέτοιες πρωτοβουλίες για το ΟΧΙ μέχρι τέλους σε μια σειρά πόλεις και σε κλάδους και γειτονιές** της Αττικής (π.χ. Βύρωνα, Ζωγράφου, Υγεία, Καλλιθέα, Ν. Σμόρνη, Δημόσιος τομέας) και της περιφέρειας.

Πάρθηκε πρωτοβουλία για κείμενο που συγκέντρωσε πάνω από 800 υπογραφές με έκκληση συνδικαλιστών, αγωνιστών, νέων και διανοούμενων για ένα μαζικό λαϊκό κίνημα του ΟΧΙ μέχρι τέλους.

Καλέστηκε συνέλευση στην ΑΣΟΕΕ στις 28/7 για συγκρότηση Πρωτοβουλίας για το ΟΧΙ μέχρι τέλους με πλατιά συμμετοχή από αγωνιστές και με διαφωνούντα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ. Στη συνέλευση αυτή υπήρξε κατάληξη για δημιουργία ενωτικών λαϊκών συνελεύσεων και επιτροπών του «Όχι μέχρι τέλους», σε γειτονιές και πόλεις, χώρους εργασίας και σπουδών και κινηματική συνέχεια με διοργάνωση συλλαλητηρίων... Δημιουργία ιστοσελίδας και μέσων κοινωνικής δικτύωσης της Πρωτοβουλίας .

Στη συνέλευση της ΑΣΟΕΕ, σε αντιπαράθεση με τη δημιουργία επιτροπών βάσης, μερικοί συμμετέχοντες δήλωσαν την πρόθεσή τους αυτή η πρωτοβουλία να εξελιχθεί σε κοινό αντιμνημονιακό ψηφοδέλτιο σε ενδεχόμενες εκλογές, με βάση μόνο την εναντίωση στο πραξικόπημα του ΣΥΡΙΖΑ για το δημοψήφισμα και άλλοι με βάση ένα περιορισμένο αντιμνημονιακό πλαίσιο. Ενώ, μέλη του ΣΥΡΙΖΑ που συμμετείχαν σε αυτή τη συνέλευση, ήταν

και παρέμεναν το επόμενο διάστημα ταυτόχρονα στο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι δήλωναν τη διαφωνία τους και δεν αποχώρησαν ούτε μετά την υπογραφή του νέου μνημονίου, δεν συνέβαλαν να προχωρήσει η συνέλευση παραπέρα και να γειωθεί στις περιοχές.

Στις 20/8 ανακοινώθηκε προκήρυξη εκλογών για τις 20/9/2015. Αυτό επέδρασε ως καταλύτης και ξεδίπλωσε τα σχέδια και τις επιδιώξεις όλων των ρευμάτων. Επαναλήφθηκε το σκηνικό με αναζήτηση εκλογικών συνεργασιών ως δρόμου ανατροπής συσχετισμών. Στις 21/8 μέλη του ΣΥΡΙΖΑ αποχωρούν από αυτόν, ανάμεσά τους μέλη που συμμετείχαν στη συνέλευση της ΑΣΟΕΕ αλλά και υπουργοί που είχαν παραιτηθεί στα μέσα Ιουλίου συνεχίζοντας, όμως, να δηλώνουν ότι στηρίζουν την κυβέρνηση και ανακοινώνουν ταυτόχρονα διαδικασίες για συγκρότηση πλατιών αντιμνημονιακών ψηφοδελτίων. Η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν έμεινε ανεπηρέαστη από τη δημιουργία για τρίτη φορά σε σύντομο χρόνο νέων αυταπατών μέσω των καλπών. Επαναλαμβάνονται αναζητήσεις για εκλογικές συνεργασίες που θα οδηγήσουν σε άνοδο καταγραφής της επιρροής και η άνοδος με της σειρά της σε ανατροπές.

Το NAP, ωστόσο, επέμενε στο «πολιτικό κάλεσμα συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις ριζοσπαστικές δυνάμεις που έδωσαν την μάχη για το «όχι της ρήξης» και το «όχι μέχρι το τέλος» σε όλες τις δυνάμεις με **αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντιΕΕ και ανατρεπτικό προσανατολισμό**, προς όλες τις δυνάμεις που διαφοροποιούνται από την πολιτική ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, με το ελάχιστο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο» και απέρριψε την πρόταση εκλογικής συνεργασίας με τη ΛΑΕ. Εκτίμησε ότι : «Ένα εγχείρημα γρήγορης και χωρίς στοιχειώδη δοκιμασία στην ζωή πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας δεν έχει εχέγγυα αξιοπιστίας. Σε συνθήκες μάλιστα απαξίωσης της κοινοβουλευτικής και κυβερνητικής πρακτικής του ΣΥΡΙΖΑ που θίγει γενικότερα την αριστερά αποκτούν μεγαλύτερη ένταση τα ζητήματα που αφορούν στις συνδικαλιστικές πρακτικές, στις κοινοβουλευτικές τοποθετήσεις και στις κυβερνητικές αποφάσεις στελεχών της Αριστερής Πλατφόρμας, ιδιαίτερα την περίοδο συμμετοχής τους σε μια κυβέρνηση με αστική διαχειριστική λογική». Αφού έκρινε μια σειρά στοιχεία όπως «- τη γραπτή απάντηση (τελικό σχέδιο προγράμματος) της ΛΑΕ. στη συγκεκριμένη πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ - τις καθημερινές δημόσιες πολιτικές τοποθετήσεις και κινήσεις του Προέδρου και των κεντρικών στελεχών της που αυτές, κυρίως, διαμορφώνουν στην πράξη τη φυσιογνωμία και την πολιτική γραμμή της,- τον τρόπο ίδρυσης, συγκρότησης, λειτουργίας, δημόσιας εμφάνισης του μετώπου ΛΑ.Ε., -τις προγραμματικές και πολιτικές της θέσεις,... που δεν υπερβαίνουν το προγραμματικό όριο του ΣΥΡΙΖΑ του 2012- τον «αντιμνημονιακό, δημοκρατικό, πατριωτικό» χαρακτήρα του μετώπου που προτείνουν, - τη μη ριζοσπαστική υπέρβαση της μεταρρυθμιστικής λογικής που οδήγησε στη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ».

Με διαδικασίες βάσης, η ισχυρή πλειοψηφία του 80% των μελών του NAP και του 74% των μελών της ΝΚΑ για τις εκλογές το Σεπτέμβριο του 2015 τάχτηκε με αυτή την επιλογή και επέλεξε να συνεχίσει στη γραμμή της συμβολής του NAP στην οικοδόμηση μιας επαναστατικής-κομμουνιστικής αριστεράς, του αντικαπιταλιστικού μετώπου και του εργατικού-λαϊκού-νεολαιίστικου κινήματος ρήξης και ανατροπής, σε επαφή με τις μαχόμενες ζωντανές δυνάμεις του κινήματος και με ανοικτή πρόσκληση για συνεργασίες -όχι μόνο εκλογικές- και με πολιτική προοπτική στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. **Και έτσι παρέμβηκε και στην εκλογική μάχη μέσα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ψηφοδέλτιο συνεργασίας της με το ΕΕΚ.**

Απέριψε την πρόταση που κατέθεσαν μέλη του NAP, που έχουν σήμερα αποχωρήσει: «επιβάλλεται μια συγκεκριμένη πρόταση εκλογικής συνεργασίας του NAP και ειδικά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς τη ΛΑΕ, τη ΜΑΡΣ και τις άλλες αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις (σύλλογος Κορδάτος κ.α.). Ποιοτικός χρόνος υπάρχει, το θέμα είναι η πολιτική βούληση». Μια γραμμή για επίτευξη κοινής εκλογικής καθόδου με τη ΛΑΕ μέχρι τις 6/9, που ήταν μέρα κατάθεσης των ψηφοδελτίων, και με τους άρτι αποχωρήσαντες συριζαίους (που συνεχίζουν να προβάλλουν στα βιογραφικά τους την υπουργική τους θητεία χωρίς ίχνος αυτοκριτικής και συμπεράσματα για στάση τους), που αποτελούσε μια διαφορετική γραμμή στην μέχρι τότε πορεία του NAP, αφού παρέκαμπτε το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, που πάντα αποτελούσε κριτήριο για τις επιλογές του.

Τα εκλογικά αποτελέσματα δεν κατέδειξαν μια δυναμική της ΛΑΕ, ούτε δυστυχώς ισχυρή μετατόπιση προς τα αριστερά, καθώς είχε ήδη συντελεστεί ηγεμονία της διαχειριστικής λογικής του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν αμφισβητούσαν ουσιαστικά οι προτάσεις εκλογικής συνεργασίας χωρίς βάθος και προοπτική.

Στις εκλογές το Σεπτέμβριο του 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ καταφέρνει και αποσπά το 35,46% (1.926.526 ψήφους), με απώλεια 320.000 ψήφων από το 36,34% (2.245.978) το Γενάρη του 2015 και αφού έχει υπογράψει νέο μνημόνιο τον Αύγουστο του 2015. Ψήφισαν 762.000 λιγότεροι από τον Γενάρη του 2015 αποτέλεσμα της γενικότερης απογοήτευσης που εμπεδώθηκε σε μεγάλο αριθμό και ανυποληψίας. Δεν ήταν ότι έβρεχε ψήφους και ειδικά η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μπόρεσε να ωφεληθεί. Το ψηφοδέλτιο της ΛΑΕ συγκεντρώνει 2,86% και 155.320 ψήφους. Ενώ, το αριστερό αντικαπιταλιστικό ψηφοδέλτιο ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΕΕΚ συγκεντρώνει το 0,85% (46.183 ψήφους), έναντι αθροιστικά 0,68% (41.860), λαμβάνοντας υπόψη όμως πως είχαν αποχωρήσει από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ενταχθεί στη ΛΑΕ η ΑΡΑΝ και η ΑΡΑΣ, που αντιπροσώπευαν ένα σημαντικό τμήμα των οργανωμένων δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι δικαιώθηκε το ΚΚΕ που επέλεξε τη

γραμμή του άκυρου ή ο μ-λ χώρος που επέλεξε την αποχή; Εκτιμούμε ότι η πτώση του ΚΚΕ δεν μαρτυρά κάτι τέτοιο, αφού το Σεπτέμβριο του 2015 πήρε 5,55% από 5,47%, έχοντας πτώση ψήφων σε 301.684 από 338.188. Ενώ ο μ-λ χώρος πήρε 0,16% 8.873 ψήφους έναντι 0,13% με άνοδο μόνο 874 ψήφους.

Η γραμμή της πλατιάς εκλογικής συνεργασίας της ΛΑΕ προκειμένου «να πάρει κομμάτι από τη δυσaréσκεια του ΣΥΡΙΖΑ» δεν καρποφόρησε. Ούτε αποδείχτηκε, αυτό που εκ των υστέρων διατείνονται ορισμένοι και επαναλαμβάνουν συχνά τελευταία ότι το δημοψήφισμα και τα αποτελέσματά του ήταν μια «ευκαιρία», ένα «κρίσιμο σταυροδρόμι» που το ΝΑΡ δεν μπόρεσε, λόγω ανικανότητας και σεκταρισμού, να αξιοποιήσει και έχασε το στοίχημα, αναδεικνύοντας τη βαθιά δυσκολία του να πάρει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες, ως προς τη μετωπική πολιτική, κλπ; Από το αφηρημένο, ας γίνουμε συγκεκριμένοι. Ποιό, ήταν αυτό το στοίχημα; Η οικοδόμηση ενός αγωνιστικού κινήματος ρήξης και ανατροπής κυρίαρχης πολιτικής και η συγκρότηση μιας άλλης αριστεράς που δεν θα αναπαράγει αυταπάτες ή οι εκλογικές συνεργασίες χωρίς αυτή τη στόχευση;

Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση διάλεξε και διαλέγει την πρώτη επιλογή με βάση τις θέσεις του, τη συλλογική γνώση και εμπειρία, τη γενίκευση πέρα από τα όρια της γενιάς ή του χώρου. Κρίνει ότι όταν δεν υπάρχει ένα ισχυρό εργατικό, λαϊκό κίνημα και μια άλλη αριστερά, δεν αποτελεί «ευκαιρία» και «ευφυή κίνηση στην τέχνη της πολιτικής σκακιέρας», αλλά τραγικό λάθος να συμμετέχεις σε αναπαραγωγή αυταπατών και επανάληψη λαθών με ευκαιριακές και χωρίς επαρκή προγραμματική σύγκλιση συγκολλήσεις, προκειμένου να πετύχεις κάποια καλύτερα ποσοστά στις κάλπες.

Όσον αφορά το κίνημα τονίσαμε: «Το κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», **συγκροτείται στο κίνημα και στην κοινωνία, έχει όμως προγραμματικό περιεχόμενο ανατροπής... Έχει στόχο να συμβάλλει στον οργανωμένο λαό, να ανασυγκροτήσει τις εργατικές και λαϊκές συλλογικότητες να ενισχύσει την μαχητικότητα, την αυτενέργεια, τον συντονισμό τους.** Να αποτελέσει πεδίο ώσμωσης και επικοινωνίας όλων των ρευμάτων του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Ένα ευρύτερο εργατικό και λαϊκό μέτωπο ανατροπής δεν χτίζεται με κοινοβουλευτικές πρωτοβουλίες, ούτε με κινήσεις παραγόντων. Χτίζεται και δοκιμάζεται μέσα στον λαό, ανασυγκροτεί το «κοινωνικό», κερδίζει την λαϊκή υποστήριξη και αναπτύσσοντας τις πολιτικές και προγραμματικές του πλευρές μπορεί να ολοκληρώνεται πολιτικά. Αλλιώς αποτελεί συνήθως άλλοθι εκλογικισμών και τακτικισμών.»

Αυτή ήταν η απόφαση και η γραμμή που κινηθήκαμε πριν και μετά το

δημοψήφισμα και οι δυσκολίες να προχωρήσει ήταν μεγάλες, με ενδεικτικό ότι δεν υπήρξε συνέχεια στις επιτροπές για το «Όχι μέχρι το τέλος», καταδεικνύοντας και τα όρια των συσπειρώσεων μόνο στη βάση ενός αντιμνημονιακού περιεχόμενου. Παρότι, αυτές οι επιτροπές δεν προχώρησαν, το επόμενο διάστημα ξεκίνησε η αναθέρμανση εργατικών συσπειρώσεων και συντονισμών, δυνάμωσαν άλλες πιο σταθερές και ευρύτερου περιεχομένου λαϊκές συσπειρώσεις ή δημιουργήθηκαν νέες για λαϊκά προβλήματα όπως αυτές ενάντια στους πλειστηριασμούς, οι κινήσεις της πτέρυγας συνέχισαν να συμβάλλουν στην οργάνωση των αγώνων για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες.

Αλλά ακόμα είμαστε πίσω από τις ανάγκες των καιρών. Η συγκρότηση ενός ισχυρού ταξικού εργατικού και λαϊκού κινήματος που θα υπερασπίζεται τα άμεσα και μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης, της νεολαίας και όλων των καταπιεσμένων με γείωση στους χώρους δουλειάς και στη βάση των γειτονιών απαιτεί προσπάθειες με καθημερινό κόπο, επαναστατικό προσανατολισμό, σχεδιασμό και κομμουνιστική στόχευση. Προϋποθέσεις που μπορούν να υπηρετηθούν από **μια μαζική κομμουνιστική οργάνωση που θα παράγει εργατική πολιτική, θα υπερασπίζεται τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής τάξης, της νεολαίας και όλων των καταπιεσμένων και θα υπηρετεί ένα πρόγραμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.**

Σε αυτή την ανάγκη καλούμαστε επιτακτικά να απαντήσουμε το επόμενο διάστημα.

Πηγή: **narnet.gr**